

Però què menjaran

Les pampallugues de la bombeta ressonen com les ales d'un insecte. A intervals irregulars, una llum xacrada encén i apaga la visió de l'estança. Al tercer intent s'estabilitza amb un bronzit familiar. Com sempre, la primera esplendor m'ha estremit fins a fer-me recular al racó. Violenta, com sempre, ha trencat l'abraçada enganxifosa de la foscor, mostrant-me -obligant-me a mirar- les llambordes blanques, de llet agra, que fragmenten les parets amb franges brutes. Tinc gana. Quan s'aturen els esclats, tanco els ulls, per por a veure.

Tanmateix, refugiada dins la negror de les parpelles, no puc evitar imaginar les esquerdes de les llambordes. Les he observat fins a no poder més, fins a ser capaç de recordar la seva obscenitat, com de llampecs negres capturats per un cel de porcellana blanca. La sala aparenta nuesa, però cada escletxa empara un amagatall, i cada amagatall un niu. Reclinada contra la paret, crec sentir-la bullir. Les imagino corrent, entapissant l'interior dels murs amb les seves potes incomptables, com un vel de quitina i èlitre cruixent. El pols se m'accelera, a mesura que el terror pel no vist guanya al de la visió. Obro els ulls just a temps d'observar el cos terrós de la panerola, desapareixent dins d'una esquerdada.

Vull tornar a tancar-los, però no puc. Sense passar fred, recullo la nuesa de les cames amb l'abric dels braços, fent carícies als talls mal cicatritzats, del més petit al més gran. I sense saber-ho, sé que la porta de ferro no tornarà a obrir-se. Que ell ja no tornarà per acabar el que ha començat, per acabar-me a mi - tinc tantíssima gana-, i sento que potser estic més enllà de l'acabament, dins d'una regió desconeguda, o oblidada, només habitada per éssers sense vèrtebres. Éssers com el peixet de plata que, de reüll, veig escapolir-se entre els nusos de la cadena als meus peus.

La canonada rovellada, trencada i oberta com la dentadura d'un rap abissal, a vegades goteja aigua. Ara m'estiro i escuro el líquid, que més que saciar crec que m'esquerda la secor de la gola, i la ferida de la cuixa udola en esfilagarsar-se. Recordo quan me la vaig fer, la ferida, intentant esberlar la cadena amb una rajola trencada. Enfollida per la desesperació, la fulla atzarosa es va enfonsar dins la cama sense voler, per un mal gest, tallant pell i múscul en lloc de ferro. Recordo quan la llum es va tornar a apagar, i la foscor va formiguejar-se en milers d'exosquelets tremolosos, vessant-se des de les parets fins a terra, del terra fins a mi. Recordo que em vaig recollir, arraconada com estic ara, asfixiada per la possibilitat que tan sols un d'aquells cossos em toqués. I aleshores vaig saber que barrejada en aquella marea hi havia una escolopendra -malgrat que, fins ara, només he vist cucs i escarabats, alguna aranya, moltes paneroles-, i vaig saber que s'apropava al meu cos, que amb la carícia articulada de les seves antenes separaria els llavis adiposos de la ferida, que s'obriria pas sota la pell, que habitaria dins la carn. La vaig saber dins meva, enroscada al fèmur, inseparable, tremolosa i espetegant.

El meu estómac cruix, estellat d'inanició. Aquella vegada no vaig poder dormir fins que la bombeta no va esclatar de nou, i els insectes van fugir cap al niu. I quan em vaig despertar, els meus dits encara eren un rictus tancat sobre la ferida, com unes mans resant pregàries per foragitar el centpeus. Però és qüestió de temps, em dic, que la llum torni a apagar-se, que les llambordes desapareguin i es converteixin en bronzits. Amb cada apagada, em dic, els insectes estan més a prop. Aquesta vegada, em dic, arribaran fins a mi.

I amb un esclat desganat, la llum s'extingeix i retorna la foscor, imprimint a l'aire, per uns instants, el filament candent de la bombeta. Aleshores retorno al

racó, encongida pel fàstic o per la fam, amb una creixent dins meva, amb l'altre fagocitant la resta. I la ceguera s'infla de cruixits i de corredisses, ja els sento venir, un aquellarre d'abdòmens i d'antenes, i m'imagino les esquerdes supurar els seus cossos, un vòmit, una plaga famolenca com jo mateixa. Però què menjaran aquests insectes, em pregunto ara, però la pregunta és per a mi, perquè la porta no tornarà a obrir-se, i ell no tornarà a alimentar-me. Però què menjaré jo, em dic ara, quan diria que larves tendres gotegen des del sostre.

I el primer pessigolleig gairebé ni el noto, és el petó d'unes potes que recorren la meva pell, com un raspall a contrapèl. Tinc tantíssima gana que aquesta fa callar l'horror, ara que al primer cosset el segueixen centenars, amuntonant-se entre els meus dits, baixant per les parets, revolotejant al meu voltant. I ells no em tenen por, recobreixen cada mica de la meva pell, desesperats per engolir la seva pal·lidesa -horrible com el blanc de les rajoles-, per pintar-la amb la seva negror. Habitants de la regió sense vèrtebres, la seva alteritat abominable ja no ho és tant, ara que han paralytitzat cada mil·límetre del meu cos, que el recobreixen sencer, enfonsant-me dins la seva abraçada cruixent. Per què no em tenen por, per què els en tinc jo. Què menjaran aquests insectes.

Lluitant contra una resistència pastosa, obro la boca de bat a bat. Enfilant-se pels meus pits, enroscats entre el cabell i la foscor, els sento penjar-se de la meva ganyota com de crit ofegat. Jo no els veig, i no sé si ells em veuen, però veniu, que us deixo entrar. Tremolosos, s'obren pas dins la intimitat de la meva boca, tímids al principi, febrils després. Les seves ales peludes em pessigollegen, els seus cossos m'ennueguen, les seves potetes es fan espai dins les galtes. Però què menjaran aquests insectes. Quan en sento la boca plena, quan ja gairebé no puc tancar-la, començo a mastegar.